

Svätý Otec František 22.2.2015

Pôst je časom duchovného zápasu

„Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

V stredu sa obradom popolca začala Pôstna doba a dnes je prvá nedeľa tohto liturgického obdobia, ktoré odkazuje na štyridsať dní, ktoré Ježiš strávil v púšti, po krste v rieke Jordán. Sv. Marek v dnešnom evanjeliu píše: «Duch hnal Ježiša na púšť. Na púšti bol štyridsať dní a satan ho pokúšal. Bol medzi divou zverou a anjeli mu posluhovali» (1,12-13). Týmito stručnými slovami evanjelista opisuje skúšku dobrovoľne podstupenú Ježišom prv než začal svoje mesiášske poslanie. Je to skúška, z ktorej Pán vychádza víťazne a ktorá ho pripravuje na ohlasovanie evanjelia o Božom kráľovstve. Počas tých štyridsiatich dní v samote sa postavil Satanovi „tvárou v tvár“, odhalil jeho pokúšenia a zvíťazil nad ním. A v ňom sme zvíťazili všetci, je však na nás, aby sme si v našej každodennosti uchránili toto víťazstvo.

Cirkev nám pripomína toto tajomstvo na začiatku Pôstu, pretože ono nám dáva perspektívu a zmysel tohto obdobia, ktoré je obdobím duchovného zápasu – počas Pôstu treba zápasiť – proti duchu zla (porov. modlitba Kolekty Popolcovej stredy). A počas nášho putovania pôstnou „púšťou“, máme zrak upretý na Veľkú noc, ktorá je Ježišovým definitívnym víťazstvom nad Zlým, nad hriechom a nad smrťou. Tu je teda význam tejto prvej pôstnej nedele: s rozhodnosťou vykročiť Ježišovou cestou, cestou, ktorá privádza k životu. Hľadieť na Ježiša, na to čo Ježiš konal, a ísť s ním.

A táto Ježišova cesta prechádza cez púšť. Púšť je miestom, kde sa dá počuť hlas Boha a hlas pokúšiteľa. V ruchu a v zmätku sa to nedá, je počuť len povrchné hlasy. Avšak v púšti môžeme zostúpiť do hĺbky, kde je v hre naozaj náš osud, život alebo smrť. A ako počujeme hlas Boží? Počujeme ho v jeho slove.

Preto je dôležité poznať Sväté písmo, inak totiž nebudeme vedieť odpovedať na úklady diabla. A tu sa chcem opäť vrátiť k mojej rade čítať každý deň evanjelium: každý deň si prečítať z evanjelia a premeditovať to, chvíľočku, desať minút. A aj ho nosiť vždy so sebou: vo vrecku, v taške... čiže mať evanjelium na dosah ruky. Pôstna púšť nám pomáha povedať nie „svetáctvu“, „bôžikom“, pomáha nám robiť odvážne rozhodnutia v súlade s evanjeliom a posilňovať vzájomnú solidaritu s bratmi.

Vstupujeme teda do púšte bez strachu, pretože nie sme sami: sme s Ježišom, s Otcom a s Duchom Svätým. Ba viac, tak ako v Ježišovom prípade je to sám Duch Svätý, kto nás vedie na ceste Pôstom, ten istý Duch, ktorý zostúpil na Ježiša a ktorý nám bol darovaný v krste. Pôst je preto priaznivým časom, ktorý nás má priviesť k tomu, aby sme si boli stále viac vedomí toho, čo v nás vykonal a môže vykonal Duch Svätý, ktorého sme prijali v krste. A v závere pôstneho putovania, vo Veľkonočnej vigílii, budeme si môcť s hlbším porozumením obnoviť krstnú zmluvu a záväzky, ktoré z nej plynú.

Presvätá Panna, vzor poslušnosti Duchu Svätému, nech nám pomáha, aby sme sa s ním nechali viesť, tým, ktorý chce každého z nás urobiť „novým stvorením“. Jej zverujem osobitne tento týždeň duchovných cvičení, ktorý sa začne dnes popoludní, a na ktorých sa zúčastníť spolu s mojimi spolupracovníkmi z Rímskej kúrie. Modlite sa, aby sme na tejto „púšti“, ktorou sú duchovné cvičenia, dokázali načúvať Ježišovmu hlasu a aj ponaprávať mnohé chyby, ktoré my všetci máme, a tiež čeliť pokúšeniam, ktoré na nás každodenne útočia. Prosím vás preto o sprevádzanie vašou modlitbou.

*Spievajte Pánovi pieseň novú,
Pánovi spievajte, celá zem!
Spievajte Pánovi
a chváľte Jeho meno,
zvestujte Jeho spásu každý deň!
O Jeho sláve hovorte
medzi pohanstvom,
o Jeho zázračných skutkoch
medzi národmi!*

*Lebo je veľký Hospodin
a veľkej chvály hoden
a boja sa Ho všetci bohovia.
Ničím sú bôžikovia pohanskí,
Náš Pán však stvoril nebesia.
Pred Jeho tvárou veleba,
sila a nádhera sú v Jeho svätyni.*

*Čelade národov,
vzdávajte Pánovi,
vzdávajte Pánovi chválu a moc!
Vzdávajte Bohu
slávu Jeho mena,
prineste dar
a vstúpte v Jeho nádvorie!
Kľaňte sa Mu v svätyni Jeho
a chvej sa pred Ním, celá zem!
Rozhláste medzi pohanmi,
že Hospodin je kráľom!
Veď, ajhľa, pevná stojí zem
a nekníše sa,
pretože spravodlivo súdi národy.*

*Nech radujú sa nebesia
a raduje sa zem,
nech hučí more a všetko,
čím je plné!
Nech vyspevuje pole,
i to, čo je na ňom,
nech veselia sa
všetky stromy lesné
pred Hospodinom,
lebo prichádza,
prichádza, aby súdil zem.
A spravodlivo bude súdiť svet
a Jeho vernosť príde k národom.*

Prvý Izraelita

Pred niekoľkými rokmi som prišiel do istej farnosti ako kaplán. Keď som vstúpil do sakristie, hneď sa predstavil a privítal ma. Kostolník, pán Andrej. Popritom nezabudol dodať, „koľkí kapláni už pod ním

slúžili“. Vedel presný počet, a nebolo ich málo. Veď kostolníkom je od roku 1987. Inšpirujúcou nie je len dĺžka jeho práce, ale aj prístup k nej. Nezabudnem na jeho nábožnosť, zanietenosť pre Boží dom. Pozornosť, s akou stráži krásu liturgie. Môžem ho nazvať „pravým Izraelitom“. Skrátka, súčasťou jeho života sa stal Boží dom. Počas zimy sa stávalo, že kým som vstával na rannú svätú omšu, pán Andrej už odhŕňal sneh. V lete zase zametal okolie chrámu. Kým prišli prví veriaci, boli otvorené nielen dvere kostola, ale vďaka jeho zanietenosti a snaživosti bola pripravená aj cesta doň.

Aj evanjelista Ján nám dnes predstavuje Ježiša ako toho, ktorý veľmi horlivo upratuje. Dokonca môžeme povedať, že až radikálne. Spôsob jeho konania núti apoštolov hľadať dôvody, ktoré by Ježiša ospravedlňovali a dovoľovali mu takto sa správať. Odpoveď pre seba nachádzajú v slovách žalmu, na ktoré si v tej chvíli spomenuli: „Strávi ma horlivosť za tvoj dom (Ž 69,10).“

A predsa, použiť bič a vyháňať ním ľudí z chrámu nie je to, čo by sme od Ježiša na posvätnom mieste čakali. Týmto svojím konaním nám však hovorí: sú veci, ktoré do svätého chrámu nepatria! Nerieši to, že ľudia si na to zvykli. Všetko, čo tam nepatrí, musí ísť preč. Či sa to niekomu páči, alebo nie. Chrám nie je tržnica, kde ľudia dohadujú cenu a robia dobré obchody. Je to dom jeho Otca. Miesto, kde sa dáva so štedrosťou z oboch strán.

Táto evanjeliová pasáž nám prináša posolstvo najmä teraz, v čase pôstu. Vyzýva nás, aby sme aj my udržiavali posvätnosť liturgického miesta. Súčasne nám pripomína slová apoštola Pavla, ktorý v *Prvom liste Korinťanom* píše: „Neviete, že ste Boží chrám a že vo vás prebýva Boží Duch?“ Ježiš čistí chrám od predavačov zvierat a peňazovníkov. Týmto činom nás povzbudzuje, aby sme sa aj my zbavili svojich zlovykov, hriechov, všetkého, čo je nespravodlivé. Pobáda nás vyčistiť všetko, čo uráža Boha, nánosy povrchnosti, hriechov a pádov, čo vôbec nie je ľahké. Stále na nás číhajú pokušenia nechať to tak, alebo prichádzajú ďalšie, ktoré nás ešte viac „pohlčujú“. Košický arcibiskup Bernard Bober v jednom zo svojich príhovorov píše: „Pokušeniam ani závahám či pádom sa nevyhneme. Tie sú sprievodnými prejavmi našej nedokonalnej ľudskej prirodzenosti. Sú to limity krehkosti, ktoré nás hriešnych ľudí charakterizujú. Vo svetle viery sme však pobádaní k tomu, aby sme tieto limity ustavične a trpezlivo prekonávali.“ Presne o tom je aj pôst a posolstvo dnešného evanjelia - o posúvaní limitov v chrámoch, ktorými sme my sami.

Jozef Kozák

Výročie posviacky katedrály v Bratislave: V utorok 10.3. slávime výročie posviacky katedrály sv. Martina v Bratislave. Pre celú našu arcidiecézu to je sviatok.

Podujatie „24 hodín pre Pána“: Pápež František nás pozýva v piatok 13.3. od 17:00 hod. sláviť „24 hodín pre Pána“. Cieľom tejto iniciatívy je povzbudiť ľudí k duchovnej príprave na sviatky. V piatok po **sv.omši**, ktorá bude o 17:00 hod., bude poklona Sviatosti Oltárnej. V sobotu ráno o 7:15 hod. sa pomodlíme spoločne sv. ruženec a potom bude nasledovať sv. omša.

Sviatosť zmierenia v našej farnosti: V sobotu 28. marca dopoludnia viacerí kňazi budú vysluhovať sviatosť zmierenia.

Koniec tisícročnej exkluzivity

Peter povedal reptajúcim: „Keď teda Boh dal pohanom taký istý dar ako nám, ktože som ja, aby som mohol prekážať Bohu?“ Oslavovali Boha hovoriac: „Teda Boh aj pohanom daroval pokánie, aby mali život“ (porov. Sk 11,1-18).

Pre kresťanov obrátených zo židovstva zrejme nebolo jednoduché prijať, že sa cirkev otvára i pre pohanov. To, čo si my môžeme prečítať v Písme jedným dychom, oni sa dozvedali a vo svojich hlavách to spracovávali postupne, krok za krokom.

Pane,

Ištor po tvojej pravici nebol žiaden pravoverný Žid. Prví kresťania museli dobre vedieť, že si ho napriek všetkému toho istého dňa vzal do svojho kráľovstva. A zdá sa, že to ani nijako nekomentovali. Na teba si netrúfli. Ale keď Peter pokrstil prvých pohanov, musel sa im zodpovedať. Boli si vedomí svojej exkluzivity a boli plní predsudkov, ako by sme my. Napriek tomu nám môžu byť vzorom, pretože aj napriek týmto nedostatkom boli úplne otvorení pôsobeniu Ducha Svätého. Zanechali svoje predsudky, oslavovali Boha, žasli a ďakovali, že cesta k spáse je otvorená pre všetkých. Kiežby sme to dokázali aj my.

Marie Svatošová „Tykladom Viery“

Sväté omše v týždni po 3.pôstnej nedeli - (B)

9.III. pondelok

17:00 Nebude- sv. omša vo Viničnom 9:00 hod. - kňazská rekolekcia

10.III. utorok Výročie posviacky katedrálneho chrámu-Sviatok

17:00 Za ť rod. Polákových a Biznárových

11.III. streda

17:00 Jozefa a Annu Hukových a syna Miroslava

12.III. štvrtok

17:00 Františka a Jozefinu Fabiankovičových a rodičov

13.III. piatok

17:00 Za Božie požehnanie pre rodinu (K.)

14.III. sobota

08:00 Za Božie požehnanie pre našu vlasť

Upratovanie kostola č.d. 203 - 228

15.III. 4. Pôstna nedeľa - (B)

08:00 Za farníkov

Lektori: Hrdlovičová K., Blahová M.

10:00 Poďakovanie za 80 rokov života

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14:00 Pobožnosť krížovej cesty

Liturgický kalendár

9.III. pondelok Sv. Františka Rímska, reholníčka

10.III. utorok Výročie posviacky katedrálneho chrámu sv.Martína z Tours v Bratislave - Sviatok

11.III. streda Sv. Konštantín, mučeník

12.III. štvrtok Sv. Teofan, mních

13.III. piatok Sv. Leander, biskup

14.III. sobota Sv. Matilda

Vyberme sa teda na cestu s Petrom

Myslím si, že rovnako dobrodružným putovaním, ako je cesta po vodnej hladine, môže byť aj chôdza po lane alebo s pomocou lana. V zásade ju poznáme vo dvoch formách: buď ako horolezectvo, alebo ako povrazolezectvo. V našom putovaní pôjde o tú druhú možnosť - povrazolezectvo.

Nečakajme však na svoj veľký deň. Ten nastal práve dnes. Keď Peter uvidel, aký je vietor, píše evanjelista, pochytil ho strach a v tej chvíli sa začal potápať. Vyberme sa za hlasom toho, kto sa nielen na Petra pred dvetisíc rokmi, ale aj na nás v tejto chvíli a na tomto mieste obracia so svojou hlbokou a zmysluplnou výzvou: „Pod!“

Povolanie a poslanie

Keď sa v našej obci na streche školy rozozvučí zvuk sirény, pre miestnych hasičov to znamená, že ich volajú - sú teda povolaní likvidovať niekde oheň. Keď sa zhromaždia, ich povolanie sa mení na poslanie - zachraňovať životy a majetok.

Keď sa mladá dievčina vydá, je povolaná stať sa matkou. Keď porodí dieťa, jej povolanie sa mení na materské poslanie.

Keď sa v nedeľu ráno na veži nášho kostola rozozvučí zvon, všetkých povoláva, aby sa zúčastnili na svätej omši. Keď na konci bohoslužby počujeme výzvu: „Idte v mene Božom,“ naše nedeľné povolanie sa mení na celotýždňové poslanie.

Na tomto mieste sa môže vynoriť otázka: Na aké poslanie?

Odpovede budeme postupne hľadať v ďalšom texte.

Motivácia kráčať

Ak ste si kúpili alebo požičali túto knižku, zrejme ste mali na to nejaký dôvod. Inak povedané: motiváciu. Možno vás zaujala obálka, možno vás viedla zvedavosť, aký obsah sa skrýva za nezvyčajným názvom.

Motivácia sa však neprejavila iba v tom jedinom okamihu, ale ako verný spoločník nás sprevádza od ranného vstávania až do chvíle, keď sa chystáme na nočný odpočinok. Ráno sú pre nás motiváciou vstať pracovné povinnosti, na poludnie nás motivuje hlad, aby sme sa vybrali do jedálne, večer nás poháňa do postele únava. A pomedzi to sa deň čo deň objavuje množstvo ďalších menších či väčších motivácií.

Aj na napísanie tejto knihy bola nevyhnutná motivácia. Na duchovných cvičeniach sa na mňa obrátili s výzvou, aby som písomne zaznamenal svoje výklady. Motivovaní ste aj vy, keď čítate túto knižku...

A vaša motivácia môže smerovať k tomu, že sa dopracujete len k tejto vete a knihu odložíte.

Pojem motivácie teoreticky patrí do slovníka psychológov, ale prakticky márne s motiváciou skúsenosť všetci. V nasledujúcej krátkej inštruktážnej lekcii sa

staneme „psychológmi ľahko a rýchlo“ a veľmi jednoduchým spôsobom si objasníme obsah a funkciu motivácie.

Predstavte si, že ste sa ocitli v lese. Stojíte síce iba na jeho okraji, takže vidíte z neho von, nemáte však možnosť rozhliaďnúť sa po okolí. Pozeráte sa z lesného porastu a zbadáte muža, ktorý veľmi rýchlo uteká. Beží, lebo má pre beh nejaký dôvod. Buď kladný, alebo záporný. Vidíme síce bežiaceho muža, ale vzhľadom na to, že nie sme oboznámení s celou situáciou, nevieme, prečo uteká. Vidíme skutok, ale nepoznáme jeho motiváciu.

Ak na bežca čaká na konci lesa krásne dievča, tento muž má motiváciu, ktorá ho núti bežať. V tom prípade ide o kladnú motiváciu. No ak má muž za päťami políciu, lebo niečo ukradol, a preto uteká, v tomto prípade bežať ho prinútila záporná motivácia. Kladná motivácia sa zvyčajne spája s láskou, záporná so strachom. Dôkazom toho je aj náš utekajúci muž.

Max Kašparů „Po lane ku Kristovi“

KULTÚRA DUCHA A SRDCA

V pôstnom čase nám zaznieva výzva Božieho slova: „Utvorte si nové srdce a nového ducha“ (Ez 18, 31). Práve to najviac potrebujeme. Obnovu srdca a ducha. A nielen v Roku kresťanskej kultúry. Vyžaduje to kultúra pravého ľudského života. Pre svoje zdravie potrebuje pravidelnú hygienu nielen naše telo, ale aj naše svedomie, srdce i náš duch. Úpadok ducha v našej spoločnosti a srdce vyprázdnené z evanjeliových hodnôt sa prejavuje aj v tom, že ten, kto má utvárať kultúru, sa často správa nekultúrne. Nie je určovaný duchom pravdy, ktorou je úcta k druhému. Jeho toleranciu určuje sebeckosť, a nie láska.

Čím alebo kým sa nechávame viesť vo svojom živote? Čo prezrádzajú naše slová a naše správanie? Aká je kultúra nášho srdca a ducha?

Myslím na svätého Jána Vianneyho. Vieme, že učenie mu príliš nešlo. Čítal som, ako mu raz s úlohami pomáhal dvanásťročný spolužiak Matthias. Jedného dňa stratil trepezlivosť a dvadsaťjedenročnému Jánovi vylepil facku. Ján namiesto toho, aby zaucho vrátil, padol na kolena a prosil o prepáčenie. Matthias to nečakal, zahanbil sa a s plačom prosil o prepáčenie teraz on. Či sme pre druhých svetlom, to nám spravidla ukazujú udalosti všedného dňa. Tam sa prejaví naša kultúra alebo nekultúra života.

Pretože Ján mal srdce formované Ježišovým evanjeliom, správal sa práve takto. Vďaka tomu si potom obaja spolužiaci rozumeli lepšie než predtým. Iste, mohlo sa to skončiť aj inak.

Máme vlastnú skúsenosť. V pravej kultúre ducha niet víťaza ani porazeného. Sú ľudia, čo majú k sebe úctu a lásku. Ján Vianney to dokázal mocou Ducha Svätého. Kde pôsobí Duch Svätý, tam neprevládajú pudy. Sila Ducha neodpláca zlým za zlo, ale snaží sa dobrom premáhať zlo. Zatiaľ čo zlo ponizuje sebeckou nadradenosťou, dobro chce pozdvihnúť ľudí pokornou láskou. Navzájom si sprostredkujeme dobro i zlo, otvárame si alebo zatvárame cestu z temnoty našich vzťahov do svetla.

Nuž, čo určuje náš všedný život?

Ježišu, svojím Duchom nám obnov srdce i ducha.

Jozef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

HUDBA

Istá žena každý večer počula cez tenké steny domu plač malého dievčatka od susedov.

Rodičia ho nechávali spať samo v tme, zatiaľ čo oni v inej izbe pozerali televíziu. Mysleli si, že tak zocelia jej povahu a skôr bude samostatná.

Dievčatko zúfalo kričalo a žena vycítila osamelosť a strach tohto malého stvorenia. Čo robiť?

Nebola si istá, či sa má porozprávať s rodičmi. Situáciu by to mohlo ešte zhoršiť. Pomyslela si, že keď ona počuje dievčatko, dievčatko môže počuť ju. Rozhodla sa teda spievať.

Každý večer, keď rodičia nechali dievčatko osamote, spievala uspávkanky, prihovárala sa mu, utešovala ho a upokojovala.

Dievčatko sa nechalo ukolísať tým hlasom, ktorý prichádzal spoza steny, prestalo plakať a spokojne zaspalo. Tepló neznámeho hlasu zachránilo dieťa pred chladom samoty.

Pozoroval si niekedy deti na kolotoči? Alebo si počul klopot dažďa, keď dopadá na zem? Videl si nepravidelné poletovanie motýľa? Pozoroval si večerný západ slnka?

Urobil! by si lepšie, keby si spomalil. Netancuj tak rýchlo. Čas sa kráti. Hudba nebude znieť večne. Každým dňom len tak preletíš?

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

Desatoro

Ruiny slobody a života bez Boha

Sovietsky spisovateľ Vladimír Bukovskij kedysi odvážne napísal: „Dnešné sovietske hospodárstvo sa dostalo do stavu rýchleho rozkladu a nijaké represie mu nemôžu pomôcť... Kríza pomíne až vtedy, keď rozbije rámec socializmu... - Znalci konštatujú stav všeobšahlej anarchizácie spoločenského života... Hovorí sa o ‚obludnom vákuu‘, ako výsledku socialistických desaťročí: Nejestvujú už nijakí remeselníci, nijakí roľníci, nijakí obchodníci, nijakí inžinieri - podnikatelia, nijakí slobodní vynálezcovia... ale ani nijakí kompetentní historici súčasnosti, sociológovia, výskumníci verejnej mienky, bankovní odborníci. Jestvujú len ako vzácne exempláre, čo musia pôsobiť sťa priekopníci na celkom spustošenom poli... Nikto nenájde nijaký podobný dejinný príklad pre krajinu, v ktorej sa takým radikálnym spôsobom... vyničili celé spoločenské triedy, národnosti, profesionálne skupiny, ľudské typy a takmer všetky s nimi spojené sociálne schopnosti a možnosti, ako sa to stalo v ZSSR... Tu sú dôvody pre zničujúci hospodársky a sociálny pád do priepasti...“ - To boli odvážne slová. Možno sa šírili tajne ako samizdat.

Podľa mnohých znalcov nečakaný pád komunizmu nielen prekvapil svet, ale ho i takmer zaskočil. Objavil sa však neslýchaný počet problémov hospodárskych, sociálnych, kultúrnych, národnostných, atď. Ako bolo možné na to všetko reagovať? A ako to robiť pohotovo, hneď a všetko naraz? Spustošené hospodárstvo, rodiny, výchova,

sociálne vzťahy, tradície, kultúra...

Celý národ bol aj u nás odsúdený mlčať a celý štát bol obohaný osnatým drôtom a múrmi. Utrpením sme platili za poznanie, čo znamená ľudský dôstojný slobodný život.

Niektoré veci je potrebné riešiť hneď, iné dlhšie a z hĺbky. V mnohom naozaj nemožno dávať záplaty na starý odev. Pád komunizmu bol a je signál, ktorý sa týka podstatných otázok človeka. Je to možno bodka za tým, čomu hovoríme novovek. Všetko sme budovali na vede a technike a zverovali sme im život. Zabudli alebo priam popreli sme dušu človeka, jeho svedomie, vytlačili sme na perifériu kresťanstvo a s ním aj tajomstvo. Pád komunizmu je pádom hrdého človeka „vedeckého svetonázoru“, svetonázoru bez Boha. Tento svetonázor bol nepravdivý, bol ľživý. Vyvrátil ho sám život, ľudský duch a svedomie. Ohrozuje nás však naďalej sto nebezpečenstiev. Bojíme sa terorizmu, skleníkového efektu, bezhlavej kultúry, ktorá glorifikuje zvrátenosti, ohrozuje nás choroba aids. Veda nám to všetko popisuje, ale sama je bez nádeje. My však vieme, že rozkývaný svet sa nedá napraviť čisto technickými zázrakmi a opatreniami. Treba napraviť spustošené charaktery, morálne spustošenie sveta, treba uzdraviť duchovne dokaličeného človeka. Treba obnoviť človeka. To vždy robilo a aj dnes robí kresťanstvo.

Kardinál Joseph Ratzinger dostal v tejto súvislosti otázku o osude Sodomy a Gomory a ostrej Ježišovej výčitke mestu Kafarnaum. V odpovedi kardinál povedal: Tam, kde človek alebo spoločnosť odmieta brať vážne Božie veci, opakuje sa istým spôsobom osud Sodomy a Gomory. Spoločnosť si presekáva korene svojej sociálnosti. Aj teraz sa stretávame s podobnými osudmi. Pomyslime si len na ateistické režimy. Spoločnosti, ktoré sa vzdialili od Boha, vzdialili sa aj od základných požiadaviek ľudskosti a života.

A naozaj. Moderný človek sa pustil s vervou do neplodeného úsilia oddeliť v prikázaní lásky prvé od druhého -chce oddeliť lásku k ľuďom od lásky k Bohu. Je to na škodu života. Ak si nevieme uctiť Boha v ňom samom a človeka v Bohu, nevieme si uctiť človeka tým viac bez Boha alebo rovno proti nemu. Človek sa dnes stáva bez Boha rovno bezvýznamným. Ak mu aj pomáhame, tejto pomoci chýba hĺbka a väčšinou aj opravdivosť. Pomáhajú nám, pokiaľ s nimi súhlasíte. Ak prestanete súhlasiť, stanete sa najprv nezaujímavými, neskôr nepriateľmi. A nepriateľom sa nepomáha. Naopak, nepriateľov je potrebné nemilosrdne ničiť. Takto dal Pol Pot v Kambodži vyvraždiť okolo dvoch miliónov ľudí. Tieto údaje uverejnila komisia, ktorá veci vyšetřovala. Tak sa presadzoval socializmus, rovnosť, bratstvo a lepšie zajtrašky. Neľudsky zavraždili 10 000 chlapcov a dievčat - 96% všetkých kambodžských študentov. To je otrasná štatistika „starostí o človeka“ bez Boha.

Dostojevskij vo svojich knihách rozoberal život spoločnosti bez Boha v Bratoch Karamazovovcoch, v Diablom posadnutých, v románe Zločin a trest. Prišiel k záveru „Ak niet Boha, všetko je dovolené“. Redaktor dal v knihe rozhovorov otázku kardinálovi Ratzingerovi, čo si myslí o vzniku a pokusoch vzniku morálky bez Boha. Odpoveď znela:

Hovoria, že hľadajú to, čo ľudstvu údajne vyhovuje najlepšie. Vieme, ako dopadli niektoré takéto pokusy - stáli milióny mŕtvych v nacizme i v komunizme. Šťastie človeka a ľudstva sa nedá vyrobiť umelo.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku